

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Eva Ibbotson
Which Witch?

© Eva Ibbotson, 1979; Eva Ibbotson Estates Ltd.
c/o Curtis Brown Group Ltd., London, UK
© za srpski jezik ODISEJA

Eva Ibotson

Sedam veštica, jedna venčanica

S engleskog prevela
Jovana Kuzmanović

This project has been funded with support from the European Commission. This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Culture

ODISEJA
Beograd, 2013.

Za Alana

Čim su dobili bebu, gospodin i gospođa Nagrizalo znali su da neće biti ni nalik na drugu decu.

Kao prvo, njihov dečacić je došao na svet sa svim zubima. Ležao je u kolenici i satima grickaao velike ovčije kosti dok ih ne oglođe do poslednje mrvice, a voleo je i da ujeda za nos starije gospođe kad se sagnu da ga poljube. Kao drugo, bebac je iz petnih žila vrištao kad mu menjaju pelene, ali nikad nije stvarno zaplakao. Takođe – što je možda i najčudnije od svega – čim su ga doneli kući iz bolnice i u dnevnoj sobi zapalili prijatnu vaticu, dim iz njihovog dimnjaka počeo je da se povija na suprotnu stranu od one na koju je duvao vetar.

Novopečeni roditelji su u početku bili zbunjeni. Međutim, gospodin Nagrizalo je verovao da za *sve* na ovom svetu postoji objašnjenje u nekoj knjizi, samo ako čovek zna gde da ga traži. Zaputio se pravo u Tamni-lovsku gradsku biblioteku i bacio se na čitanje. Čitao

je, i čitao, i čitao, ponajviše o crnoj magiji i veštičarenju. Tako je saznao da se u veoma ranom uzrastu može prepoznati da li će neko dete postati veštac ili veštica. Smesta je otišao kući i sve to prepričao ženi.

Gospođa Nagrizalo je isprva bila potpuno van sebe. Niko se baš ne raduje što će mu dete biti čarobnjak, a još manje što će se baviti crnom magijom. Nagrizala su, ipak, bili razumni ljudi. Odlučili su da se beba više neće zvati Đorđe, nego Ariman (po čuvenom i prilično zločestom persijskom čarobnjaku), i ukrasili zidove dečje sobe crtežima oštrozubih slepih miševa i vodenjaka dugačkih jezika. Rešili su, takođe, da kad dečak već mora da odraste u vešca, nek barem bude dobar u tome.

To nije bilo lako izvesti. Tamnilovo, gradić u kojem su živeli, sasvim je obično mesto, puno normalnih ljudi. Iako su podsticali malog Arimana da što više vežba, nije im bilo nimalo prijatno što im hranilica za ptice privlači sumorne lešinare i što moraju da objašnjavaju komšijama zašto se jabuka u njihovom dvorištu preko noći pretvorila u trulo crno stablo u obliku mrtvačke ruke.

Srećom pa čarobnjaci vrlo brzo rastu. Kad je napunio petnaest godina, Ariman je mogao da sedne na autobus do centra Tamnilova i tamo podigne uragan dovoljno snažan da oduva gaće sa svih konopaca za sušenje veša u okolini, čak do mora. Ubrzo je odlučio i da napusti roditeljski dom i osamostali se.

Potruga za novim domom trajala je mesecima. Ariman nije želeo da živi na nekom sunčanom i veselom mestu, a ni da bude preblizu gradu. S druge strane, iako je želeo oronulu i izolovanu kuću, bio je prilično izbirljiv kad je reč o duhovima koji je opsedaju. Kako nikad nije imao sestru, Ariman je bio stidljiv pred ženama i nije mu se dopadala pomisao da mu siva kukumavka lebdi iznad stola dok jede usoljenu ribu ili da mu se bezglava opatica krije u kupatilu.

Najzad je pronašao zamak Grozmor. Bila je to dugačka, siva i sumorna građevina, pedesetak kilometara udaljena od Tamnilova. Na zapadu se prostirala mračna šuma, na severu tmurna, vetrovita močvara, a na istoku sivo i neumoljivo more. Povrh svega, duh u Grozmoru bio je pravi gospodin, i to od one sorte s kojom se Ariman posebno dobro slagao. Gospodin Sima Monpelje bio je francuskog porekla. Sima je ubio sedam svojih žena još u šesnaestom veku i od tada je, ophrvan krivicom i mučen grižom savesti, lutao hodnicima Grozmore neumorno se pljeskajući rukom po čelu.

Ariman je tu proveo mnoge godine. Razarao je i uništavao, raznosio i oduvavao, i davao sve od sebe da tama i čarobnjaštvo zauzmu zavidno mesto u zemlji. Na bedemima Grozmora gnezdile su se kreštave sovuljage, a po njegovim podrumima gmizali su salamanderi. Prilaz je oivičio spaljenim trupcima i deblima nalik na

vešala, a u dvorištu je iskopao bunar iz kojeg je dopirao zadah sumpornih isparenja. Posadio je i đavolski komplikovan lavirint od stabala tisovine, iz kojeg niko nikad nije uspeo živ da izađe, a iz fontana na terasi tekla je krv. Samo jednu stvar nikako nije mogao da uradi: da oživi gospodina Simu Monpeljea. A baš je to *želeo!* Tako bi mu bar neko pravio društvo. Međutim, oživljavanje duhova je najcrnja i najteža magija koja postoji, a čak ni Ariman nije bio dovoljno moćan za to.

Godine su prolazile. Iako je Ariman retko napuštao svoje imanje, njegova slava se širila. Ljudi su ga nazivali Ariman Grozni, Svetlomrzac i Čarobnjak sa severa. O njemu se svašta pričalo: da može da prizove zvuk grmljavine pre munje, da se druži s Belzebubom¹ lično...

Ariman, međutim, nije obraćao pažnju na sve to i prosto je u miru nastavljao svoj rad. Stasio je u veoma visokog i zgodnog mladića crnih i užarenih očiju, gustih brkova i nosa zakrivljenog poput pramca na vikinškom brodu. Uprkos svemu tome, nije izgledao nimalo kicoški.

Tokom narednih nekoliko godina, Ariman je napravio i privatni zoološki vrt u kojem je prikupio sve najgroznije i najružasnije životinje koje je mogao da pronađe: majmune oblog lica i modre zadnjice, kamile s

¹ Belzebub – poznat još i kao Gospodar muva, demon i jedan od sedam prinčeva pakla. (Prim. prev.)

podsmušljivim usnama i kvrgavim kolenima, torbare sa stopalima koja liče na velike papuče kojima šutiraju sve što vide... Bilijarsku salu je pretvorio u laboratoriju gde su po ceo dan klokotale đavolske smese neprijatnog mirisa. S mora je prizivao olujne oblake, tako da mu je po krovu neumorno dobovala kiša.

A onda se jednog dana probudio potpuno očajan. Znao je da bi trebalo da ustane i baci nekoga u bunar, da naruči smrdljivog emua za svoj zoološki vrt ili da smućka nešto otrovno u laboratoriji ali, jednostavno, više nije imao snage.

„Žvakoštone”, rekao je slugi koji mu je doneo doručak. „Umoran sam. Potišten sam. Dosadno mi je.”

Žvakošton je bio ogroman, spor div, s mišicama veličine fudbalskih lopti. Kao i većina divova u tim krajevima, imao je samo jedno oko posred čela, ali je, da ne bi previše plašio ljude, nosio crni povez preko lica ne bi li svet pomislio da je nekada imao i drugo. Pre nego što je postao Arimanov sluga, Žvakošton je gutao mačeve na vašaru, a i sada je povremeno voleo da ćapi poneku sablju ili floret. To ga je smirivalo.

Začudeno je pogledao gospodara. „Stvarno, gospodine?”

„Stvarno. Zapravo, ne znam koliko još mogu ovo da izdržim. Palo mi je na pamet da možda nekuda odem, Žvakoštone. Na primer, da iznajmim sobu u nekom

lepom trgovačkom gradu. Mogao bih i da napišem knjigu.”

Div je bio zaprepašćen. „Ali šta će se desiti sa silama zla i tame, gospodar?”

Ariman se namrštio. „Znam, znam. Dužnost zove. To mi je jasno. Samo, koliko ću još moći ovako? Koliko dugo, Žvakoštone?” Čarobnjak se namrštio i u očaju zamahao rukama. „*Koliko dugo?*”

Žvakošton nije bio jedan od onih glupavih divova koji besciljno lutaju i govore samo „fe-fi-fo-fum”. Ozbiljno je pogledao gospodara i rekao: „Pa ne znam, gospodine. Znae, divovi ne umeju da proriču budućnost. Ali Cigani umeju. Što ne odete da vam pročitaju sudbinu? Sa mnom je na vašaru radila jedna Ciganka, Esmeralda. Ona je bila baš dobra u tome.”

Tako su se sledećeg dana Ariman i Žvakošton odvezli do Tamnilova da potraže vašarište.

Brzo i lako su pronašli Esmeraldin dom. Ta kola su se razlikovala od drugih po tome što su ljudi iz njih izlazili zabezeknuti, kao da ne mogu da shvate šta ih je snašlo.

„Ona uvek govori istinu”, objasnio je Žvakošton, radosno udišući poznate mirise vašarišta: sitno seckani luk s tezge sa pljeskavicama, vruće mašinsko ulje sa automobilčića-sudaraljki... „Od nje nećete čuti gluposti o tamnokosim strancima i putovanjima preko mora.”

Esmeralda je imala sitne kovrdže i nosila je ružičastu satensku bluzu. Ariman je ostavio čarobnjački plašt kod kuće i nosio je prugasto sivo odelo, ali ga je ona odmah prozrela i veoma strogo pogledala.

„Petaka za tebe”, rekla je. „Sedi.”

Stavila je pare u džep, potegla iz flaše s nalepnicom *Džin Gordons* i zagledala se u kristalnu kuglu.

Dugo je zamišljeno posmatrala. Onda je odgurnula kuglu i zapalila cigaretu. „Sve je u redu”, rekla je. „On dolazi.” „Ko?” – uzbuđeno je pitao Ariman. „Ko to dolazi?” „Novi momak”, rekla je Esmeralda. „Onaj koji će te naslediti.”

Ariman se iznenadio. „Kakav novi momak?”

Esmeralda je umorno sklopila oči. „Zar baš sve moram da ti crtam?” Uozbiljila se i počela da priča: „Uskoro će doći novi čarobnjak čije će moći biti veće i crnje od tvojih. A kad se taj veliki čarobnjak pojavi, ti, Arimane Grozni, moći ćeš da skineš sa svojih pleća breme sila zla i tame koji si toliko dugo nosio.” Otvorila je oči. „Jesi li me sad razumeo?” – iscerila se.

„Jesam, naravno”, veselo je rekao Ariman. „Da ne znaš možda *kad* će on doći?”

„Ne znam”, odbrusila je Esmeralda. „Sledeća mušterija, molim!”

Nakon posete Esmeraldi, Ariman je bio srećan. Čisto da popuni vreme, zasadio je trnovitu živicu s koje je

kapala krv, provezao tanker za naftu okolnim brdima i izmislio novu čin od koje ljudima opada kosa. Međutim, najveći deo dana provodio je stojeći na glavnoj kapiji. Gledao je u daljinu i čekao novog čarobnjaka.

Bilo mu je hladno. Zamak Grozmor se nalazio na krajnjem severu, nadomak visokih planina, pa kad je posle nedelju dana stražarenja na kapiji otkrio promrzline na prstima leve noge, Ariman je, razumno, odlučio da napravi magičnog stražara.

Za stražara je odabrao telo u obliku morža, samo nešto veće i dlakavije, s ravnim i mekanim grudima. Imao je četiri noge i jedan rep, ali i tri glave s veoma ostrim i prelepim očima na kratkim peteljka. Svakog dana u zoru ovo blago i vrlo korisno čudovište silazilo je niz stazu, prolazilo između crnih stabala nalik na vešala, pored sluzavog bunara i đavolskog lavirinta i sedalo na kapiju da čeka novog čarobnjaka.

I tako je stvorenje čekalo danima, mesecima i godinama. Srednja glava je gledala na sever prema močvari, leva prema zapadu i šumi, a desna na istok, prema moru. Međutim, devetstodevedesetdevetog dana sedenja na kapiji magični stražar je izgubio strpljenje i snuždio se.

„Sa severa on ne dođe”, rekla je srednja glava, baš kao što je govorila svakog od prethodnih devetsto devedeset osam dana.

„Ne dođe niko ni sa zapada”, rekla je leva glava.

„A ni sa istoka”, dodala je desna glava. „A nama se *smrzoše* noge.”

„Otpašće nam prsti”, rekla je leva glava.

Neko vreme niko nije progovarao.

„Znate šta ja mislim?” – upitala je srednja glava. „Matorog su prešli.”

„Hoćeš da kažeš da neće doći nikakav novi čarobnjak?” – upitala je leva glava.

Srednja glava je klimnula.

Ovog puta je pauza bila nešto duža.

Ali ja ne želim da mu to saopštim”, najzad je rekla desna glava.

„Neko mora”, odbrusila je srednja.

Čudovište se okrenulo i odšepalo do zgrade. Ariman je bio u spavaćoj sobi i oblačio se za večeru.

„Dakle”, čarobnjak je uzbuđeno upitao, „ima li kakvih novosti?”

„Novi čarobnjak ne dođe sa severa”, strpljivo je izdeklamovala leva glava.

„Niti sa zapada”, rekla je srednja glava.

„I zaboravi na istok”, dodala je desna glava, „jer novi čarobnjak ne dođe ni odande.”

Onda su se sve tri glave hrabro ispravile i zajedno rekle: „Mislimo da te prevariše.”

Ariman ih je zapanjeno pogledao. „Ne verujem vam. To nije moguće!”

Okrenuo se prema Žvakoštonu koji se upravo spremao da mu podreže brkove. „Šta ti misliš o ovome?”

Div je protrljao čelo, počeo se ispod poveza i očigledno se zabrinuo. „Koliko ja znam, Esmeralda nikad nije pogrešila, gospodine. Ipak, već je dosta vremena prošlo...”

Prekinuo ga je oštar vrisak vešca Arimana koji se izbečio u ogledalo i zamahnuo pesnicom.

„Seda dlaka!” – povikao je čarobnjak. „Prokleta seda vlas u mojoj kosi! Oh, sve seni tame i iščeznuća, pa ovo je stvarno KRAJ!”

Kad je začuo vrisak, u sobu je utrčao gospodin Voditeljski, čarobnjakov sekretar. Gospodin Voditeljski rođen je s malim repom zbog kojeg je bio ubeđen da je demon. To je bilo suludo i pomisliti jer dosta ljudi ima repiće. Na primer, vojvoda od Velingtona ga je imao pa su morali da naprave posebnu rupu u njegovom sedlu kad se spremao za bitku kod Vaterloa. Međutim, gospodin Voditeljski nikad nije čuo za vojvodu od Velingtona i protraćio je dosta vremena pokušavajući da pljačka banke sve dok nije shvatio da mu kriminal uopšte ne leži. A onda je postao Arimanov sekretar.

„Da li ste dobro, gospodine?” – nervozno ga je upitao. „Izgledate uzbuđeno.”

„Uzbuđeno?! Gotov sam! *Uništen!* Zar ne znaš šta znače sede vlasi? Sve brže starim, a uskoro ću i umre-

ti. Doći će kraj čarobnjaštvu, silama tame i zloj kobi u Grozmoru. A gde je taj novi čarobnjak? Gde je, pitam ja vas?

Čudovište je uzdahnulo. „On ne dođe sa severa”, umorno je rekla srednja glava.

„Znam da nije došao sa severa, tupane”, prasnuo je veliki čarobnjak. „Upravo to mi i smeta. Šta da radim? Ne mogu daveka da ga čekam.”

Gospodin Voditeljski se nakašljao. „Gospodine, da li ste ikad razmišljali o braku?”

Iz Arimanovih nozdrva je pokuljao plamen, a negde u zidovima gospodin Sima je zakrkljao.

„Kakav brak?! Ja da se ženim? Jesi li ti poludeo?”

„Ako se oženite, gospodine, osiguraćete sebi naslednika”, mirno je rekao gospodin Voditeljski.

„Zaboga, o čemu to govoriš?” – odbrusio je Ariman. Osećao se prevareno i bedno.

„Pokušava da vam objasni da možete da dobijete bebu čarobnjaka, gospodine. A on će kasnije moći da vas odmeni. Ukratko rečeno, možete da dobijete sina”, rekao je Žvakošton.

Ariman je začutao. Sin... Na trenutak je zamislio bebu u kolevci, sitnog i dragog momka kako razvaljuje kost punu srži na komadiće. Onda se trgnuo.

„Dobro. Ali koga ću da oženim?” – Ariman je tužno promumlao.

Ariman je već znao odgovor na to pitanje. Svi su ga znali. Čarobnjak može da se venča samo sa – vešticom.

„Možda to i neće biti tako loše?” – pokušala je da ga ohrabri leva glava stražara.

„Neće biti loše!” – povikao je Ariman. „Da li si poludeo? Neka ogromna garava babuskera s bradavicama i čirevima na nezamislivim mestima koja izvodi ludorije na metli! I ti hoćeš da ja sedim preko puta *toga* svakog jutra i mirno jedem ovsene pahuljice?”

„Mislim da su se veštice promenile od...” – zaustio je gospodin Voditeljski.

Ali Ariman nije hteo da ga sluša. „Trčaće mojim hodnicima u odvratnoj spavaćici, vrištati i mahati rukama. Kajgana će joj se lepiti za brkove. Verovatno će hteti i da njena mačka spava na našem krevetu!”

„Ali možda i neće...”

„Svaki put kad odem u kuhinju da nešto gricnem, ona će biti tamo i mešati koještarije u svom odvratnom loncu: žablje jezike, oči daždevnjaka i svakojake trice. Kad ona dođe, verovatno više nikad neću pojesti pravu šniclu.”

„Ali...”

„Praće svoje pokvarene žute zube u mom lavabou”, besneo je Ariman i sve više se nervirao. „Ili, još gore, *neće* prati svoje pokvarene žute zube u mom lavabou.”

„Može da ima svoje kupatilo”, ozbiljno je predložila srednja glava.

Međutim, niko nije mogao da dopre do Arimana koji je besneo i kukao još čitavih deset minuta. Onda se odjednom smirio i veoma bled im rekao: „Dobro, jasno mi je da je to moja dužnost.”

„Pametna odluka, gospodine”, rekao je sekretar.

„Ali kako da je odaberem?” – upitao je Ariman. Bio je veoma bled i glas mu je bio jedva čujan. „To mora da bude veštica iz Tamnilova. U suprotnom će sigurno doći do problema. Ali kako da odlučim koja će od njih postati moja žena?”

„Što se toga tiče, gospodine”, rekao je gospodin Voditeljski, „imam jednu ideju.”

Veštice iz Tamnilova su se pripremale za poselo i sve su bile vrlo uzbuđene. Posela su za veštice isto što su žurke ili sedeljke za obične ljude. Tu se one sastaju i rade stvari koje ih zanimaju. A ovo neće biti obično poselo sa hranom, plesanjem i raznim zloćudnim igranjama. Šušalo se da će ovom prilikom biti objavljeno nešto veoma važno.

„Šta li će to biti?” – rekla je Tina Olupina. „Možda ćemo dobiti nove članice? To bi nam baš značilo.”

To je bilo tačno. U Tamnilovu je bilo samo sedam pravih veštica. Da je Ariman znao u kakvom je stanju veštičarenje u njegovom rodnom mestu, bio bi još tužniji. Srećom, te informacije do njega nisu došle.

Gospođica Olupina je preko dana vodila ribarnicu nedaleko od tamnilovske luke. Ona je bila morska veštica i nije volela da se udaljava od vode. Njena majka, gospođa Olupina, bila je prava sirena: živela je na jednoj

usamljenoj steni, češljala svoju dugačku kosu i pevala. Međutim, nikad nije uspela da namami nijednog mornara i pošalje ga u mračne dubine, možda zato što je bila veoma, veoma ružna, a možda i zbog toga što su palube modernih brodova toliko iznad vode da je niko nikad nije ni primetio. Zato je jednog dana jednostavno izašla na plažu u blizini Tamnilova, i s nešto zlatnika s potopljene galije ubedila nekog plastičnog hirurga koji je tu letovao da joj operiše rep i pretvori ga u noge.

Tina Olupina je povukla na majku kad je reč o moćima. A od oca je nasledila prodavnicu.

Tog dana, Tina je rano sklopila šalone na radnji, uvidela nekoliko glava bakalara u papirnu kesu i krenula u svoj stančić kraj obale. Kad je skrenula u svoju ulicu ugledala je grupu dece kako veselo trčkara prema plaži.

„Abrakadabra!” – uzviknula je gospođica Tina Olupina i stisnula usne. Sklopila je oči, zamahnula papirnom kesom s glavama bakalara i izrecitovala jedan stih. Gotovo istog trenutka u vodi se pojavilo jato otrovnih meduza i deca su vrišteći pobjegli svojim majkama.

„To je već bolje”, rekla je gospođica Olupina. Kao i sve veštice, mrzela je kad je neko veseo.

Kad je stigla kući, otišla je pravo u spavaću sobu da se presvuče. Posela su kao žurke: svi gledaju šta je ko obukao. Gospođica Olupina se ovom prilikom utegla u ljubičastu odoru sa ukrštenim bakalarima izvezenim

zlatom, a svoj najlepší broš – morskog puža zalivenog smolom – zakačila je za traku kojom je uvezala kovrdžavu kosu. Onda je otišla u kupatilo.

„Hajde, draga”, rekla je i sagnula se nad kadom. „Vreme je da se spremiš!”

Stvorenje koje je živelo u kadi gospođice Tine Olupine bilo je, naravno, njen familijar. Familijari su životinje koje pomažu vešticama u njihovim čarolijama i *veoma* su važni. Familijar gospođice Olupina bila je velika hobotnica sa zlobnim, crvenim očima i bledim pipcima, sisaljka koja ostavljaju krvave kružne tragove na mestu dodira. Zvala se Doris.

„Požuri malo, draga moja”, rekla je gospođica Olupina. Izvukla je plastičnu kofu iz ormarića u kupatilu i pokušavala da ugura Doris u nju. „Večeras je prilično važno večer.”

Međutim, Doris je bila nestašna devojčica. Čim bi joj Tina uvukla jedan pipak, Doris je već mahala drugim van kofe. Na jedvite jade ju je gospođica Olupina najzad poklopila, podigla kofu na stara kolica za bebe i pošla da uhvati autobus za poselo.

Mara Bundevara nije imala hobotnicu. Njen familijar bila je svinja.

Mara je bila seoska veštica, okrugla lice i poprilično prosta. Živela je u staroj kući, u mestašcu nedaleko od

Tamnilova. Volela je da ašovom okopava repu, pravi vino od paškanata i posipa đubrivo bukvalno preko svega. Isto kao što neki ljudi vremenom počnu da liče na svoje pse (ili obrnuto), Mara je izgledala baš kao njena svinja. Obe su imale okrugle ružičaste obraze i izuzetno velike zadnjice. Obe su se kretale polako na stubastim, dlakavim nogama i sve vreme gundale. Obe su imale sivkaste i pospane oči.

Mara je radila u stanici za pakovanje jaja. Taj posao je bio strašno dosadan jer su jaja koja je pakovala uglavnom već bila pokvarena pa zapravo nije imala šta da radi, ali je ubijala vreme tako što je izvodila posebne čarolije od kojih su ovce dobijale ljušturu, a krave gubile mleko. Uveče se biciklom vraćala kući. Jadne biljke koje su rasle uz ivicu puta između stanice za pakovanje jaja i Marine kolibe prekrivale su buđ, rđa i rojevi gladnih biljnih vaši koje su im isisavale sokove.

Međutim, Mara je te večeri otišla pravo kući. Ona nije marila za eleganciju, ali je ipak rešila da se dotera za ovo poselo: obrisala je kaljače slamom i obukla čistu kecelju s izvezenim paradajzom oko džepova (naravno, paradajz je bio sparušen). Onda je potražila šta bi mogla da ponese za jelo. U kuhinji nije bilo ničega, ali je na prostirci pored kamina u dnevnoj sobi pronašla mrtvu čavku koja je upala kroz dimnjak.

„Ovo će biti prava gozba kad se ispeče!” – rekla je Mara i podigla nesrećnu pticu. A onda je otišla po svog familijara, u svinjac u dnu bašte.

Darinka i Dubravka Drekalić bile su veštice bliznakinje i radile su na Centralnoj železničkoj stanici u Tamnilovu. Bile su neljubazne preko svake mere i mrzele su sve putnike, jedna drugu, a bogami i vozove. Čim bi Darinka otrčala do razglasa i objavila da se voz sedam-pet-dva za Budimpeštu približava peronu devet, Dubravka je prilazila *svom* razglasu i vikala da sedam-pet-dva ima problema s motorom, da kasni devedeset minuta i da uopšte neće doći na peron devet, nego na peron pet, i to *ako* budu imali sreće.

Iako je trebalo da se spremaju za poselo, obe su samo u donjem vešu stajale u spavaćoj sobi malog stana u uličici kraj stanice i svađale se oko toga koji je čiji familijar.

„To je moja kokoška!” – vikala je Darinka i vukla nesrećnu pticu za perje.

„To *nije* tvoja kokoška”, vrištala je Dubravka. „Tvoja je ona tamo!”

Svađa je bila potpuno besmislena. Zaraćene strane su pri tom izgledale identično. Obe su farbale kosu u crveno, imale dugačak nos i prste žute od duvana. Oblačile su se slično i spavale u identičnim krevetima. Obe su imale familijare kokoške koje su živele u korpama od

vrbovine ispod kreveta. I naravno, kokice su ličile kao jaje jajetu. Obično je tako sa živinom – sve su to male smeđe ptice koje jedva čekaju da vam kljucnu prste čim vas vide. Ali bliznakinjama ništa od toga nije bilo važno. Svađale su se toliko dugo da su zamalo zakasnile na najvažnije poselo u svom životu.

Već godinama, veštice iz Tamnilova sastajale su se u Orkanskom vresištu. Bilo je to divlje, vetrovito mesto s nekoliko sasušenih glogova, jezerom u kojem se jedna tužna dama udavila veče pred venčanje i povećom stenom na kojoj su drevni druidi vršili strašne obrede.

Da bi stigle tamo, veštice su iznajmile poseban autobus za poselo koji je kretao sa stanice u sedam uveče. (Ni jedna više nije letela na metli otkako je gospođica Stoličić usisana kroz ventilacioni otvor boinga 707 koji je leteo za Istanbul, što je zamalo dovelo do velike nesreće.)

Bliznakinje Drekalić još su se svađale kad su stigle na stajalište, ali su začutale čim su na pločniku, pored autobusa, ugledale stočić.

„To je opet ona”, rekla je Darinka.

„Blesava matora veštica”, dodala je Dubravka.

„Da sam pametna, ugasila bih pikavac na njoj”, rekla je Darinka koja je, kao i obično, među usnama stiskala cigaretu.

Posmatrale su šćućureni okrugli stočić koji se malo njihao s jedne na drugu stranu.

„Baš je tužno kad je neko tako prost”, rekla je Mara Bundevara. Ukrcala je svinju u prikolicu autobusa, prišla stočiću i ćušnula mu nogu kaljačom.

Taj stočić je, zapravo, bila vrlo stara veštica koju su zvali Majka Kukoljka. Živela je u polusrušenoj kolicima blizu napuštenog kamenoloma, u najsiromašnijem delu grada.

Dok je bila mlada, Majka Kukoljka je bila moćna veštica stare škole. Puštala je ključalu vodu na ljude, šaputala kletve kasapima koji bi joj prodali masne šnicle i bacala čini na decu u kolicima tako da ih majke ne prepoznaju.

A onda je ostarila. Izgubila je pamćenje, a kao i svi drugi stari ljudi, imala je svoje hirove. Na primer, pretvaranje u stočić. To nije imalo nikakvog smisla. Majka Kukoljka nije pila kafu jer je bila preskupa, a pošto je živela sama, nije imala nikoga ko bi poželeo da spusti šolju i tacnicu na nju. Međutim, bila je to mrzovoljna matora veštica i kad god bi se setila čarolije koja je menja iz sede starice s brkovima u nizak sto od hrastovine s izrezbarenim nogama i staklenom pločom, niko nije mogao da je zaustavi. A pri tom je često zaboravljala kako posle da se vrati u ljudski oblik.

„Ma, polazite”, povikala je Tina Olupina iz autobusa. „Pustite blesavu staricu na miru.”

Od majke sirene Tina je nasledila noge s dosta krljušti koje su se brzo sušile i svrbele je. Zato je žele-

la da što pre stigne u Orkansko vresište gde je vazduh uvek vlažan i hladan.

Međutim, onda se nešto desilo. Dva vrapca koja su se vrtela po slivniku podigla su glavice i počela da pevaju poput slavuja. Niotkuda se pojavilo jato zlatnih leptira, a u vazduhu sive autobuske stanice počeo je da se naslućuje miris jagorčevine posute jutarnjom rosom.

„Uh, to je ona”, rekla je Darinka Drekalčić. „Oдох ja.” Ubacila je svoju kokošku u prikolicu i ušla u autobus.

„Idem i ja”, rekla je njena bliznakinja. „Ne mogu da je podnesem. Ne znam zašto je uopšte puštaju na posela. Stvarno mi nije jasno.”

Beladona se pojavila iza ugla. Bila je to veoma mlada veštica, guste zlatne kose iz koje je visio slepi miš kratkih ušiju, kao neka naborana suva šljiva. Beladona je uvek nosila nešto u kosi: ptiče vrane koje je tu čekalo da mu majka donese crviće, malu vevericu koja bi se bezbedno šćućurila i grickala lešnike ili leptira koji je od nje pomislio da je ljiljan ili ruža. Beladona je imala malo povijen nos, tako da su na njemu mogle da se odmaraju bubamare. Čelo joj je bilo visoko i glatko, a oči svetle kao zelenika. Međutim, čim se približila autobusu, snuždila se jer je navikla da druge veštice uvek budu poprilično neprijatne prema njoj.

Onda je ugledala stočić i zaboravila na sve svoje probleme.

„Oh, jadna Majko Kukoljka! Opet si zaboravila čaroliju opoziva?”

Sto se zadrmao, a Beladona ga je obgrlila rukama. „Dobro razmisli”, rekla je. „Sigurno ćeš se setiti. Da li je bajalica u stihovima?”

Sto je nešto jače zadrhta.

Jeste? E pa onda ćeš se *sigurno* setiti za tili čas.” Oslo- nila je obraz na staklenu površinu i odašiljala ute-šne misli umornom mozgu stare veštice. „Uskoro će ti se javiti... Osećam da samo što se nisi setila...”

Nešto je fijuknulo. Beladona se prevrnula unatra- ške, a pred njom se ukazala stara žena u dugačkom ogrtaču koji su miševi odavno izgrizli i izlizanim, malo pocepanim, kućnim papučama.

„Hvala ti, draga moja”, zakreketala je Majka Kukolj- ka. „Ti si veoma ljubazno devojče iako si...”

Ali nije imala snage da tu strašnu reč preturi preko jezika – nijedna crna veštica to ne može. Samo se odge- gala do autobusa i počela da se penje, stiskajući uz gru- di veliku četvrtastu limenu kutiju sa slikom krunisanja kralja Džordža VI na poklopcu. Tu kutiju trebalo je da ostavi u prikolici – postojalo je pravilo da svi familija- ri moraju da putuju zasebno – ali je Majka Kukoljka nikad nije ispuštala iz vida. U njoj se nalazilo stotinu belih larvi koje su se pretvarale u jato muva kad neko dune na njih. *Jedna* muva nije dobra za magične poslo-

ve, ali jato muva – muva u nečijoj kosi, očima ili nosu – predstavlja zaista dobrog familijara.

Beladona je poslednja ušla u autobus. Samo ona od svih veštica nije imala nikakvog familijara. Takvi pra- tioci nisu potrebni za belu magiju. Bila je to samo još jedna stvar zbog koje je bila vrlo, vrlo usamljena.

Beladona je oduvek bila bela veštica. Čak i dok je bila beba, veštičje zubiće koristila je samo da bi odgrizla poklopce s boca s mlekom da bi modre senice mogle da dođu do kajmaka, a kako je odrastala njena belina postajala je sve izraženija. Kad bi zakoračila, iz zemlje je pod njenim stopama nicalo cveće, svuda oko nje čula se veličanstvena muzika, a pred njenim osmehom starci su se sećali Božića koje su provodili kao deca. A tek njena kosa – otkad je napunila šest godina a pramenovi joj stigli do struka, u Beladoninoj zlatnoj kosi uvek se nešto gnezdilo.

Beladona je, međutim, žudela za tamom. Želela je da ubija, da satire i uništava – mislila je da je to nešto najlepše na svetu. Ali, avaj, ona koja je mogla da leči ljude, da začara cveće da iznikne za tren i da razgovara sa životinjama, bila je potpuno nemoćna kad je trebalo izvesti neku, ma i najmanje zlu čaroliju – nije mogla ni

da pretvori bledozeleni krastavac u crni pudings komadićima masti. A nije da nije pokušavala. Svakog jutra pre nego što bi otišla na posao (radila je kao pomoćnica u cvećari), Beladona bi stala na prozor i govorila sebi: „Svakoga dana, u svakom pogledu, sve sam crnja i crnja”.

To, naravno, nije bilo tačno, a povrh svega neprestano je morala da trpi prezir i ismevanje drugih veštica. Beladona se stvarno užasavala posela jer su je svi ignorisali i mrzeli, pa je morala sama da se šćućuri negde izvan toplog kruga vatre i da jede s familijarima. Jedini razlog iz kojeg je uopšte išla na takva okupljanja bilo je to što se nadala da će se tamo, možda, nekako očešati o malo crne magije.

Autobus je izašao iz Tamnilova. Ostalo im je samo da usput pokupe još jednu vešticu. Bila je to mršava i bleđa žena koju su ostale zvale Kukumileva po gospođi iz neke emisije koja se uvek na nešto žalila. Njeno pravo ime bilo je Gvendolina Močvarić i svirala je harfu u tamnilovskom orkestru. Gospođa Močvarić došla je iz porodice kukumavki, posebne vrste veštica koje stalno stenju i uzdišu, uvek im nešto smeta i najavljuju ljudima da će im se desiti nešto grozno. Kukumavke nikad nisu bile poznate po dobrom zdravlju, a Kukumileva je toliko često bila bolesna da su gotovo

uvek morali da je pokupe autobusom da bi uopšte stigla na poselo.

„Nema je na kapiji”, nestrpljivo je rekla Tina Olupina. Od rashladnog uređaja u autobusu nepodnošljivo su je svrbele noge.

Beladona je uvek bila zadužena za prenošenje poruka i obavljanje raznih poslića za druge veštice, pa je i sada ona izašla iz autobusa i ušla u baštu Kukumilevine male vile, na čijoj je kapiji stajao natpis: *Ćoše užasa*.

Vrata su bila otvorena. Beladona se popela uz stepenice, došla do spavaće sobe, pokucala i istog trena shvatila da Kukumileva neće moći da ide na poselo. Nesrećna veštica bila je potpuno prekrivena malim crvenim tufnama.

„Imam boginje”, zajecala je. „Sva sam se osula. A i Persida.” Mlitavom rukom je pokazala prema uglu sobe gde je ležao njen familijar – velika, tužna ovca. Ovce s boginjama nisu baš čest prizor, ali sve je moguće kad se neko bavi crnom magijom.

Beladona se rastužila.

„Mogu li nekako da pomognem?” – pitala je.

Ali, kao i sve veštice, Kukumileva je mrzela reč *pomoc*. „Ne možeš”, zajecala je. „Idi i ostavi me na miru. Ionako me niko ne želi tamo, niko me ne voli.”

Beladona joj je sipala vodu, protresla jastuke i izašla. Usput je prošla pored Kukumilevinog stola i voštanih

figura njenog doktora i lokalne medicinske sestre izbođenih iglama.

„Nažalost, beznadežan slučaj”, rekla je vešticama u autobusu. „Gospođica Močvarić ima boginje.”

„Glupava matora kukumavka”, promrmljala je Darinka Drekalić.

„Ti Močvarići su uvek bili nekako svileni”, rekla je Majka Kukoljka. Otvorila je svoju limenku s krunisanjem na poklopcu i koščatim prstom pomazila larve. Još se igrala s njima i mrmljala nešto sebi u bradu kad je autobus stigao do Orkanskog vresišta.

Dva sata kasnije poselo je počelo. Nasred ledine pucketava vatra osvetljavala je Veliku stenu na kojoj su drevni druidi obavljali užasne obrede. Smrad spaljenog perja pečene čavke koju je donela Mara Bundevara ispunio je noćni vazduh. Oblaci su prelazili preko ćudljivog meseca. Veštice su završile gozbu i zapevale nepristojne pesme (one u kojima se reč „koza” ne rimuje samo s rečju „boza” već i sa „groza” ili „ciroza”). Igrale su oslonjene jedna drugoj na leđa ili su barem to pokušavale. Kaljače Mare Bundevara nisu baš bile od pomoći u opštoj gužvi, a bogami ni veličina njene zadnjice dok je skakutala naokolo s Tinom Olupinom.

„Vrtiš se na pogrešnu stranu, glupačo jedna!” – vikala je Darinka svojoj bliznakinji preko ramena. Treba da se krećemo u smeru suprotnom od kazaljki na satu.”

„Pa upravo to i radim, kravo glupa”, vrištala je Dubravka.

Majka Kukoljka više nije mogla da igra. Sela je najbliže vatri što je mogla i zavrnila odoru s rupama od mišjih zuba kako bi toplota mogla da dopre do njenih sasušenih starih nogu. Jato muva koje je pijano zujalo oko njene glave povremeno je uletalo u vatru i nestajalo.

Beladonu su, kao i obično, ostavili na hladnoći. Niko nije hteo da igra s njom i, baš kao majke koje svoju decu predaju dadiljama i služavkama, druge veštice su joj naredile da odvede njihove familijare do malog trnovitog ševara i tu ih čuva.

To je bilo lakše reći nego učiniti. Familijari su uvek divljali čim bi ugledali Beladonu. Ogromna svinja Mare Bundevara bacila bi se na zemlju kao oboreno stablo, ležala na leđima, mahala nožicama u vazduhu i skvičala ne bi li je Beladona češkala po stomaku. Koke sestara Drekalić, koje već godinama ništa nisu snele, nakostrešile su perje i kokodakale pokušavajući da je obraduju jajima, a hobotnica Doris ispružila je pipak iz plastične kofe i nežno ga položila na Beladonino koleno.

U međuvremenu, kraj vatre, veštice su sve više divljale. Majka Kukoljka je potegla crnu tečnost iz boce s natpisom *Lak za drvo. Opasno ako se popije*. Tina Olupina je bacakala noge prekrivene krljuštima sve

više i više uvis, i pokazivala podvezice od kože dvodihalica. Bliznakinje Drekalić su štitirale jedna drugu u cevanicu.

A onda se odjednom nešto desilo.

Prvo se, naizgled iz same dubine zemlje, začula tutnjava. Onda je tlo počelo da se trese i podrhtava, a ispod velike druidske stene pojavila se užasna naprslina.

„To je sigurno zemljotres”, povikala je Tina Olupina i veštice su se prestravljeno bacile na zemlju.

Onda je udario najglasniji grom koji su ikada čule, a za njim je usledila račvasta munja, toliko sjajna da je noć pretvorila u dan.

„Grom pre munje!” – povikala je Majka Kukoljka i počela da udara svojom sedom glavom u zemlju.

Zatim je sve obavila magla. Bila je to gusta, žuta, zagušljiva i zaslepljujuća magla koja se širila po vresištu obuhvatajući sve svojom hladnom tamom.

„Mora da je smak sveta”, zakukala je Mara Bundevara.

„To nam se sigurno prikrada smrt”, vrisnula je Darinka Drekalić.

Samo je Beladona još bila na nogama i pokušavala da uteši uplašene familijare.

A onda se, iznenadno kao što je i došla, gusta magla razišla, udario je još jedan, poslednji grom – i veštice su zanemele.

Odmah pored Velike druidske stene stajala je tako veličanstvena prilika da su sve ostale bez daha.

Ariman se zaista potrudio da izabere odgovarajuću odeću. Nosio je lepršavi plašt sa izvezenim sazveždima i planetama, pantalone od kvalitetne tkanine protkane metalnim nitima, a imao je i rogove, i to ne obične, već jelenje, koje mu je Žvakošton vešto pričvrstio iza ušiju. S đavolskim obrvama, izvijenim brkovima i sumpornim isparenjima koja su ga okruživala, bio je to prizor od kojeg nije lako odvojiti oči.

„Pozdravljam vas, o zloslutne veštice, ljubavnice mraka!” – zagrmeo je čarobnjak.

„Pozdravljamo te!” – zakreketale su veštice i polako počele da ustaju.

Ariman nije mogao da vidi Beladonu koja se krila iza jednog trnovitog drveta, ali je jasno video Tinu Olupinu kojoj je morski puž puzao preko jednog oka i Maru Bundevaru sa spaljenim perom čavke zalepljenim za bradu. Video je i Majku Kukuljku, kao i bliznakinje Drekalić, a kad ih je sve ispitao pogledom, okrenuo se u nameri da pobjegne niz brdo.

„Polako, gospodine”, rekao je gospodin Voditeljski koji je stajao iza stene s gomilom papira.

„Nagrizala se nikad nisu lako predavala, gospodine”, rekao je Žvakošton i spustio ogromnu šaku na gospodarevo rame.

Pošto je shvatio da nema kud, Ariman se ponovo okrenuo prema proplanku. Veštice su se u međuvremenu još više unervozile. Shvatile su da se nalaze u prisustvu velikog čarobnjaka severa koga niko već godinama nije video i koji je važio za najmoćnijeg vešca u zemlji.

„Znajte”, hrabro im se obratio Ariman, „da sam ja Ariman Grozni, Svetlomrzac i Uništitelj svega lepog.”

„Znamo, znamo”, odgovorile su veštice u horu.

„Takođe, znajte da sam, saglasno s proročanstvom Ciganke Esmeralde, čekaio devetsto devedeset devet dana da u zamak Grozmor stigne novi čarobnjak.” Nanjušio je gnojivo s kaljača Mare Bundezare i sav se stresao.

„Držite se, gospodine”, začuo je Žvakoštonov glas iz tame. Uz mnogo napora, Ariman se sabrao i nastavio da govori.

„Znajte i to da se taj najavljeni čarobnjak nikad nije pojavio pa sam ja, Ariman Frederik Nagrizalo, odlučio da se oženim.”

Već uzbuđene, veštice su sad podivljale preko svake mere. Mrmljale su, gurkale se laktovima i kikotala, jer je bilo poznato da se Ariman zakleo da se nikad neće oženiti. Samo je Beladona i dalje tiho stajala u senci drveta i upitno fiksirala velikog čarobnjaka svojim zelenim očima.

„Znajte”, nastavio je Ariman i obgrlio se od jeze, „da sam odlučio da moja nevesta bude veštica iz Tamnilova

i da će ona koju odaberem vladati...” Glas mu je tu pukao. „Ja ovo ne mogu”, promrmljao je i rukom prekrio oči. Upravo u tom trenutku je video kako se brkovi Majke Kukoljke presijavaju na svetlosti vatre.

„Nema svrhe da sad odustajete, gospodine”, tiho je rekao gospodin Voditeljski. Međutim, i sekretar i div bili su prilično nervozni dok su izvirivali iza stene. Nisu imali ni približnu predstavu da u Tamnilovu stvari stoje toliko loše.

Zato je Ariman sakupio svu preostalu snagu. „Znaj-te”, ponovo je progovorio, „da sam, kako bih odabrao nevestu, organizovao veliko takmičenje na svom imanju. Ono će se održati tokom strašne sedmice pred Noć veštica. I znajte da će najzlobnija, najmračnija i najmoćnija čarobnica među vama postati moja žena!”

Izbio je pravi kaos. Ariman je sačekao da se teturanje, kikotanje i štucanje utiša, a onda je rekao: „Moj sekretar, gospodin Voditeljski, ostaće ovde da vam da uputstva za takmičenje. I zapamtite”, dodao je i ispružio ruke, „da ja tražim moć, užas i zlobu. Jedino je tama važna!”

Potom je, uz uzdah olakšanja, Ariman nestao.

Kad su se veštice malo smirile, gospodin Voditeljski je izašao iza stene i svima dao da popune obrazac s prijavom za takmičenje. Majka Kukoljka nije umela

da čita pa je svoj primerak okrenula naopako, a bliznakinje Drekalić su odmah počele da se svađaju oko toga koliko još dana ima do Noći veštica.

„A ona dama?” – upitao je gospodin Voditeljski. Među drvećem je ugledao odblesak blede Beladonine kose.

„Ne, ne, *ona* vam nije potrebna”, rekla je Darinka Drekalić.

„Ona nije jedna od nas”, dodala je njena bliznakinja.

„Ali ona jeste veštica”, rekla je Majka Kukoljka i ispljunula nekoliko muva. Ona je jedina povremeno imala poneku lepu reč za Beladonu. Tako je gospodin Voditeljski otišao do ševara gde je Beladona još pokušavala da umiri familijare.

„O bože”, rekao je kad joj se predstavio. „Kakva šteta.”

Čim ju je video, shvatio je šta nije u redu. Mali slepi miš načuljenih ušiju tako joj je nežno visio u kosi, koke su se gnezdile kraj njenih stopala, a širila je miris jagorčevine još vlažne od jutarnje rose. „Da li si... hm... oduvek bila...”

„Bela?” – tužno ga je dopunila Beladona. „Jesam. Od rođenja.”

„Pretpostavljam da nema leka?”

Beladona je odmahнула glavom. „Sve sam pokušala.”

„Onda nećeš učestvovati na takmičenju?”

Beladona je oborila pogled. „Nema svrhe. Čuli ste ga. Rekao je da je tama jedino što je bitno.” Baš kao ni čarobnjaci, veštice ne plaču, ali su joj oči bile sjajne od tuge. „Recite mi, da li je on zaista... tako divan kao što izgleda?”

Gospodin Voditeljski je na trenutak potpuno zane-
meo. Zamišljao je razne prizore: Arimana kako vrišti od besa jer je izgubio tregere, Arimana kako puni kadu električnim jeguljama i kikoće se, Arimana kako naručuje dvanaest smrdljivih emua za svoj zoološki vrt i prepušta svom sekretaru da ih otpakuje... Međutim, Ariman nije bio zao niti prost, pa je gospodin Voditeljski sasvim iskreno odgovorio: „On je gospodin. Pravi, pravcati gospodin.”

„Tako sam i mislila”, rekla je Beladona i uzdahnula.

„Pa dobro, ostaviću ti jedan obrazac, za svaki slučaj, možda se predomisliš”, rekao je. „A zamolio bih te da budeš ljubazna i poneseš jedan primerak gospođici Močvarić.” Okrenuo se, a onda se odjednom nečeg setio. „Za minut ću nestati”, rekao je. „Ili se barem nadam. Ja nemam nikakve magične moći pa se nadam da će me se Veliki setiti. Ali kad odem, na Velikoj steni će ostati neki pokloni, po jedan za svaku vešticu. Ne zaboravi da uzmeš svoj.”

„Hvala vam, neću zaboraviti”, rekla je Beladona. A onda je stidljivo dodala: „Nadam se da nije nepristoj-

no, ali sad kad ste krenuli, pomislila sam koliko samo divno izgleda. Mislim na vaš rep. Većina gospode s leđa izgleda tako obično i dosadno.”

Gospodin Voditeljski je bio dirnut. „Hvala ti, draga, to je baš lepo od tebe. Pod svetlošću mesečine sve bolje izgleda. Na dnevnom svetlu nije tako lep.”

Zahvalno joj je stegao ruku. Bilo mu je na vrh jezika da počne da joj priča o svom detinjstvu i užasu koji je osetio kad je shvatio da nije isti kao drugi dečaci, ali Ariman se baš tada setio svog sekretara. Pojavio se tračak dima i gospodin Voditeljski je nestao.

Gotovo istog trena sve veštice su počele da vrište i mrmljaju:

„Pogledajte! Tamo, na steni!”

„Nešto svetluca!”

U sledećem trenutku sve su se bacile na gomilu prelepih ogledalaca u ramovima ukrašenim dragim kamenjem. Međutim, kad su pogledale u blistavu površinu ogledala, nisu videle svoja ružna lica. U ogledalu je bio lik velikog Arimana s užarenim očima, zakrivljenim nosom i veličanstvenim brkovima. Štaviše, ogledalo je vešticama pokazivalo šta Ariman radi u tom trenutku kako bi mogle da ga upoznaju, steknu predstavu o njegovim navikama i tome šta ih čeka u Grozmoru ako pobeđe.

„Kakav dasa!” – rekla je Darinka Drekalić.

„Ali nećeš ti pobediti. *Ja ću!*”

„Meni nimalo ne smeta da se udam za ovakvog dasu”, rekla je Mara Bundevara. „Kad stignem tamo, preneraziću sve ovce, a sve krave će se nadimati od muke.”

Tina Olupina se sažaljivo osmehnula. Kći gospođe Olupine, koja je bila sirena, bila je tako očigledna pobjednica da nije imala oko čega da se brine. „Tina Nagrizalo, čarobnica severa” – to tako dobro zvuči.

„Ko bi pomislio da će mi biti drago što sam sahranila jadnog gospodina Kukolja”, rekla je Majka Kukoljka. „Ali, eto, baš sam srećna. Sad mogu i ja da učestvujem na takmičenju.”

„Ti?!” – vrisnule su bliznakinje Drekalčić uglas. „Ti si suviše matora!”

„Jesam”, rekla je Majka Kukoljka, „ali mnogi muškarci vole starije žene. Osim toga, znam i čaroliju podmlađivanja. Na vrh mi je jezika, a kad je se setim, sve ima da pršti od lepote.”

Beladona im je stidljivo prišla i uzela jedno od dva ogledalceta koja su ostala na steni. Ariman je skidao robove – jasno je videla veliku Žvakoštonovu ruku kako uklanja selotejp. Veliki čarobnjak je izgledao umorno i obeshrabreno. Ah, kad bi samo mogla da se nađe tamo, da ga pogladi po čelu i uteši!

„A šta *ti* tražiš ovde?” – upitala je Tina Olupina. „*Ti* sigurno nećeš učestvovati na takmičenju.”

„To bi bilo smehotresno. Procvale ruže u snegu! Zlatne raspevane ptičice! *Bljak!*” – rugala se Dubravka Drekalčić.

Beladona je ćutala. Bez reči je pomogla drugim vešticama da pakuje ostatke piknika, podigla Doris u prikolicu i pomazila svinju Mare Bundevara. Međutim, kad je autobus bio spreman za polazak, nije se pridružila ostalima. Šetnja do Tamnilova po mraku bila je duga, ali joj je pomisao na nju prijala. Više nego išta na svetu želela je da ostane sama.

Još neko vreme je sedela na steni na kojoj je On do malopre stajao i gledala u ogledalo. Odjednom je začula nekakav piskav i iznerviran glasić: „Pa dobro, što si toliko blesava? Blesava i slaba.”

Beladona se uplašeno trgla. Onda je shvatila da glas nije ljudski, već da joj govori slepi miš zakačen za njenu kosu.

„Nemoj da budeš tako bezvoljna”, nastavio je mali slepi miš. „Zašto barem ne *pokušaj?*”

„Ne budi lud”, rekla je Beladona. „Vrlo dobro znaš da ne mogu da stvorim žabu krastaču u nečijim ustima, a to je najjednostavnija crna magija koja postoji.”

„Ljudi se menjaju”, rekao je slepi miš. „Pogledaj samo moju tetku Krivozubić. Bila je to najnesposobnija slepa mišica svih vremena – nije mogla da sisa sok iz prezrele kruške ako je muž ne pridržava. A onda su otišli na od-

mor u neku stranu zemlju. Mislim da se zove Transilvanija ili tako nešto. Tamo se upoznala s porodicom vampira i uselila se kod njih. Samo da je vidiš sada – sisa krv kô da je majčino mleko. A bila je skroz smotana. Ako je moja tetka Krivozubić uspela u životu, zašto ne bi i ti?”

Beladona se ponovo zagledala u ogledalo. Ariman je sada bio u pidžami od žute svile opšivene crnim koncem.

„Da li je to stvarno istina? Ta priča o tetki Krivozubić?”

Mali slepi miš se zarumeneo u tami. Sve je izmislio jer je voleo Beladonu.

Međutim, Beladona to nije videla. Razmišljala je. Ako se prijavi na takmičenje, barem će moći da ga ponovo *vidi*. On će sigurno biti jedan od sudija. A kad se ponovo sretnu, pronaći će *neki* način da mu pomogne i uteši ga.

Ustala je. „Dobro”, rekla je. „Pokušaću.”

Gospodin Voditeljski je mnogo voleo da gleda televiziju. Uprkos repiću, bio je sasvim obična osoba, a kad bi mu čarolije i svakodnevna dešavanja u Grozmoru dojadili, tiho se povlačio u svoju sobu i gledao šta ima na programu.

Jedna od njegovih omiljenih emisija bio je prenos izbora za mis sveta. Naravno, gospodin Voditeljski je znao da je glupo što devojke dopuštaju da ih pipkaju i mere kao krave ili rotkve na poljoprivrednoj izložbi, ali mu se sviđalo što su sve učesnice dolazile iz različitih zemalja, zajedno odsedale u hotelu i prvo se pojavljivale u svojim narodnim nošnjama, onda u večernjim haljinama i, na kraju, u kupaćim kostimima. Zatim se najlepša penjala na pijedestal gde su joj stavljali krunu na glavu. Gospodinu Voditeljskom bi u tom trenutku, od uzbuđenja, uvek zastala knedla u grlu.

Zato, čim su se dogovorili da će održati takmičenje za najcrnju vešticu Tamnilova, gospodin Voditeljski je odlučio da ga organizuje na sličan način kao izbor za mis sveta. Naravno, neće terati veštice da paradiraju u kupaćim kostimima. Na *to* – čak ni pre nego što je video Majku Kukoljku, Tinu Olupinu i Maru Bundevaru – nije ni pomišljao. Međutim, sviđala mu se ideja da veštice prvo okupi u hotelu gde će dovesti u red njihove manire i odeću pre nego što ih pozove u Grozmor. Iznad svega, želeo je da ih prvo upozna s pravilima kako ne bi došlo do haosa. Bilo koja veštica koja baci neku čin na drugu vešticu biće *odmah* diskvalifikovana.

Zato je otišao u hotel Grand u predgrađu Tamnilova. Bio je to prilično veliki hotel, s koktel-barom, plešnom dvoranom i terasom s prugastim ležaljka, a upravnik je već navikao da organizuje konferencije političara, školskih učitelja ili sveštenika, pa mu nimalo nije smetalo da se tu održi i konferencija veštica.

Međutim, već posle prvog dana provedenog na tom mestu, gospodin Voditeljski je shvatio da je napravio užasnu grešku. Majka Kukoljka, bliznakinje Drekalić i Mara Bundevara jednostavno se nisu ponašale kao mis Australije ili mis Belgije i mis SAD. Zapravo, gospodin Voditeljski je priznao Žvakoštonu da bi batalio ceo poduhvat da nije bilo Beladone koja mu je pomagala. Prepustio bi Arimanu da sâm sebi odabere ženu.

Beladona je stigla nešto pre ostalih, noseći slamnatu korpu s četkicom za zube, spavaćicom i čarobnim ogledalcem, i bila je divna. Ona je taktično uzela kaljače Mare Bundevara i isprala ih crevom u bašti kad se upravnik požalio na gnojivo na tepihu. Zalepila je selotejpom limenu kutiju Majke Kukoljke s krunisanjem na poklopcu i ubedila staricu da se u dobrim hotelima na večeru ne ide uz oblak muva. A kad je Tina Olupina potpuno obučena ušla u bazen jer su joj se noge osušile, a Doris odmah uskočila za njom jer ne voli da bude sama i ispustila crnu tečnost, Beladona je očistila sve to i odnela iznerviranu životinju u svoje kupatilo da je umiri.

Naravno, niko joj nije ni hvala rekao. „Prosto mi je muka kad vidim kako se druge veštice ponašaju prema tebi”, rekao joj je Žvakošton.

„Pa dobro”, rekla je Beladona. „Nije im lako. Ipak sam ja... znaš već...”

Sedeli su u kancelariji koju je upravnik hotela ljubazno ustupio gospodinu Voditeljskom i pili čaj. Žvakošton je bio duboko potresen prizorom veštica na dnevnom svetlu i sad je tumarao naokolo i tražio neki mač koji bi mogao da proguta. Baš kao i svi organizatori na ovom svetu, gospodin Voditeljski je preturao po papirima i sekirao se.

„Možda ti samo *misliš* da si bela”, rekao je Žvakošton. Uzeo je upravnikov kišobran, malo ga zagledao

pa ga vratio na mesto. Gutanje kišobrana ne zahteva nikakvu veštinu, a može da bude prilično neprijatno ako se naglo otvori.

„Nažalost, nije tako”, rekla je Beladona. Kao i obično, gledala je u čarobno ogledalce koje je svuda nosila sa sobom. Ariman je pogubljen sedeo u nečemu što je ličilo na skladište za metle.

„*Pokušaj!*” – rekao je Žvakošton koji je više od svega želeo da Beladona postane gospodarica Grozmora. „Evo, pogledaj ovu pisaću mašinu. Kladim se da bi, kad bi se zaista potrudila, mogla da je pretvoriš u leglo otrovnica ili nešto slično. Poslušaj me, samo *veruj* u sebe.”

Beladona je uzdahnula. Znala je da nema šanse, ali nije volela da se svađa s ljudima pa je ustala i zavukla ruke u džepove suknje ne bi li pronašla čarobni štapić ili bilo šta što bi joj pomoglo. Naravno, tamo nije bilo ničeg korisnog. U džepovima je imala samo kitu lekovitog bilja, identifikacionu pločicu goluba pismonoše koji je zalutao i jednog malenog poljskog miša. Sve je to uredno vratila, sklopila oči, zamahala rukama iznad pisaće mašine i pokušala da misli na najcrnje stvari koje su joj pale na um – kao što su nekuvana džigerica, pertle za cipele i otvoreni grobovi. Onda se povukla unazad.

„O bože!” – povikao je gospodin Voditeljski.

Pisaća mašina se nije pretvorila u leglo otrovnica. Umesto nje, na stolu je stajala saksija s ružičastim bego-

nijama. Cveće je bilo prelepo, divno je mirisalo, čak su ga obletale i zlatne pčelice.

„Baš fino”, natmureno je rekao div.

„Lepo sam vam rekla”, pravdala se Beladona, sva postidena. Begonije je ponovo pretvorila u pisaću mašinu i uzela čarobno ogledalo. Koliko bi je veličanstveni Ariman zamrzio kad bi samo čuo za ovo!

„Je l' još onako potišten?” – upitao je Žvakošton.

„Nije, nikako. On nikad nije *potišten*”, rekla je Beladona. „Ali u poslednje vreme nije baš ni... *veseo*.”

„Nemoj to dvaput da kažeš”, rekao je div.

I stvarno, otkako je video onakav izbor udavača na poselu, Ariman je bio u užasnom stanju. Budio se vrišteći iz užasnih noćnih mora, mrmljao je nešto o brkovima uprljanim muvama koji ga jure kroz hodnike. Nije mogao da jede, brci su mu se oklembesili i nemilosrdno je maltretirao magičnog stražara. Nesrećnu zver je slao na kapiju pre naznaka zore u očajničkoj, poslednjoj nadi da će se novi čarobnjak ipak pojaviti i da će moći da otkaže takmičenje.

„Nikako mi nije jasno zašto stalno sedi u ostavi za *metle*”, rekla je Beladona.

„Ja znam”, rekao je Žvakošton i namrštio se. „Tu čeka gospodina Simu. Ostava je Simino omiljeno mesto.”

„Da li je to onaj sparušeni gospodin s kojim povremeno razgovara?” – upitala je Beladona.

Žvakošton je klimnuo glavom. „Jeste, *veoma* sparušeni. Umro je 1583. godine”, dodao je. „Ubio je svih sedam svojih žena.”

Gospodin Voditeljski je odložio papire i prišao. Div i sekretar su zajedno preko Beladoninog ramena posmatrali svog poslodavca. Ubrzo se na površini ogledala pojavila drhtava senka i Ariman je odmah ustao.

„Ne sviđa mi se to”, rekao je Žvakošton i odmahnuo svojom ogromnom glavom. „Već godinama pokušava da vrati gospodina Simu u život, ali od posela gotovo samo to i radi. Kad sam mu jutros doneo jaja, sedeo je u krevetu s velikom knjigom. Na njoj je pisalo *Nekromantija*. Gadna neka stvar.”

„Nemoj previše da brineš”, rekao je gospodin Voditeljski. „Mislim da je prošlo dobrih dvesta godina otkako je neko poslednji put uspeo da oživi duha.”

Međutim, i on je bio nervozan iako to nije hteo da prizna. Šta ako Ariman *stvarno* uspe? Da li je zaista pametno imati čoveka koji je ubio svih sedam svojih žena u kući u kojoj će se uskoro održati venčanje.

Sat kasnije sve veštice su se okupile u koktel-baru hotela i čekale da im gospodin Voditeljski saopšti pravila takmičenja. Sve su se doterale. Tina Olupina je napravila pletenicu od svoje kovrdžave kose s niskom od jajašaca sive ajkule. Na bradi Majke Kukoljke nalazio se

potpuno novi flaster, a Mara Bundevara je ostavila kaljače u sobi i došla samo u debelim vunanim čarapama.

„Jesu li svi tu?” – upitao je gospodin Voditeljski i na trenutak pogledao Beladonu koja je ćutke sedela na stolici nešto dalje od ostalih.

„Nisu”, rekla je Darinka Drekalić igrajući se mindušama od kostiju. „Blesava matora Kukumileva nije ovde.”

Gospodin Voditeljski je uzdahnuo. Gospođica Močvarić je poslala popunjen upitnik, ali se nije pojavila, a on je mrzeo kad je neko nepouzdan.

„Nema svrhe ni da učestvuje u takmičenju”, rekla je Tina Olupina. „Slinava stara kukumavka.”

„A od one njene ovce dobijam ospice!” – rekla je Mara Bundevara.

Sve su odobravajući klimnule glavom. Persa je zaista bila dosta depresivna životinja: jedna od onih koje misle da je svim drugim ovcama bolje nego njoj jer lepše žive, pasu zeleniju travu i imaju mnogo više zanimacija od nje.

„Pa dobro, moramo početi bez nje”, rekao je gospodin Voditeljski.

Međutim, baš u tom trenutku ušao je hotelski portir i šapnuo nešto gospodinu Voditeljskom na uho. Ovaj se istog trena ozario. „Uvedite je, molim vas”, rekao je. „Pridružiće nam se još jedna dama.”

Međutim, nova veštica nije čekala da je neko uvede. Umarširala je odvažno kao kraljica. Sve druge veštice istog trena kao da su utonule u fotelje, a Beladoni je zastao dah.

Ta nova veštica nije bila Kukumileva. Štaviše, bila je potpuna suprotnost bleđoj, bolešljivoj gospođici Močvarić. Nova veštica bila je vrlo visoka i imala je crnu kosu skupljenu u punđu na vrhu glave. Nokti su joj bili dugački i krvavo crveni, a preko ramena je prebacila ogrtač od kože štenaca. Prsti i zglavci su joj blistali od dragulja, ali ogrlica koju je nosila oko vrata neočekivano nije bila od bisera ili dijamanta, već od ljudskih zuba. Međutim, ono što je posebno iznenadilo ostale bio je njen familijar. Iza nje se na povocu optočenom sjajnim kristalima vukla teška siva životinja s njuškom nalik na usisivač i opasno dugačkim kandžama.

„Šta je to?” – šapnula je Majka Kukoljka koja nikad nije imala dovoljno novca da ode u zoološki vrt.

„Mislim da je to mravojed”, šapnula je Beladona.

„Dobro več”, rekla je nova veštica. „Ja sam madam Olimpija. Došla sam da se prijavim za takmičenje.”

„Mora da je neka greška”, rekao je gospodin Voditeljski. „Na takmičenju mogu učestvovati samo veštice iz Tamnilova.”

Madam Olimpija se nasmešila – takvim osmehom da su sve prošli žmarci.

„Ja *jesam* veštica iz Tamnilova”, rekla je.

„Kako je to moguće?” – zamucio je gospodin Voditeljski. „Mi...”

„Kupila sam kuću gospođice Gvendoline Močvarić, Čoše užasa”, prekinula ga je veštica i bezbrižno spustila povodac s kristalima na stolicu. „Naravno, za mene je previše mala, ali ima svojih čari. Gospođica Močvarić je odlučila da otputuje.”

„Kukumileva *nikad* nije volela da putuje”, tvrdoglavo je odbrusila Majka Kukoljka. „Od putovanja se sva ospe i navuče ko zna kakve bolesti. Čovek nije mogao da je namami iz kuće ni pomoću vreće volovskih očiju.”

„E, pa, sada putuje”, rekla je madam Olimpija i ponovo se zlobno osmehnula. „O da, sada je definitivno negde daleko. Pretpostavljam negde blizu Turske.”

Otvorila je torbu od krokodilske kože i počela da puderiše nos. A kad je videla razmetljiv, gord pogled kojim se madam Olimpija gledala u ogledalu, Beladona je odmah shvatila kakva je osoba nova veštica. Bila je to volšebnica² od najstarije i najzlobnije vrste koja postoji. Takva je bila, na primer, Morgana le Fej koja je doprinela smrti velikog kralja Artura ili Kirka, čarobnica koja je pretvorila hrabre Odisejeve ljude u svinje. Volšebnice su prelepe, ali je ta lepota zla. Nju koriste da bi zarobile ljude, učinile ih bespomoćnima i iščupale iz

² Volšebnica – vrsta veštice, zavodljiva, zla čarobnica. (Prim. prev.)

njih sve tajne njihove moći. A kad dobiju sve što žele od njih, jednostavno ih unište.

„U redu, gospođice, molim vas da onda popunite prijavu”, rekao je gospodin Voditeljski. Takmičenje je moralo da bude fer, a ako se nova veštica doselila u Tamnilovo, ima pravo da učestvuje. Međutim, nije bio nimalo srećan dok je upisivao njeno ime u registrator. Gospodin Voditeljski nije znao mnogo o čarobnicama, ali od nečega što je okruživalo madam Olimpiju ledila mu se krv u žilama.

Madam Olimpija nije bila veštica iz Tamnilova, nije čak bila ni iz okolnih krajeva. Došla je čak iz Transilvanije gde je držala salon lepote. Bilo je to veoma zlo mesto. Volela je da namami glupe žene i ubedi ih da može da ih podmladi i ulepša samo ako joj dozvole da ih mlati pesnicama, lupa, maže lepljivim pomadama, zateže im lica i ravna stomake. One su madam Olimpiji plaćale pozamašne sume, a ona je u kreme i masti stavljala pomalo čarobnih sastojaka od kojih su isprva izgledale predivno. Međutim, takve čarolije se prilično brzo istroše i žene budu čak i ružnije nego ranije, tako da su ponovo dolazile kod nje, obasipale je još većim hrpama para i ceo ciklus bi počeo iz početka. Bila je grozna i prema devojkama koje su radile za nju; plaćala ih je bedno i neprestano ih maltretirala.

Udavala se pet puta. Svi muževi madam Olimpije nestali su na prilično neobičan način, uglavnom pošto bi napisali testament kojim joj ostavljaju sav svoj imetak. Ona je *govorila* da su umrli, ali je bilo prilično čudno što se u šumama Transilvanije pojavio vukodlak s bledoplavim očima, pomalo proćelav, koji je počeo da plaši nesrećne seljane baš pošto je Olimpija prijavila smrt svog prvog muža. Drugi i treći muž nestali su u razmaku od godinu dana, a svaki put su devojke u salonu lepote primećivale da je gazdaričina ogrlica od ljudskih zuba sve duža i duža. Četvrti suprug madam Olimpije je zaista naleteo na banderu vozeći se jaguarom, a peti... Niko nije sa sigurnošću znao šta se desilo s njim, ali je kovčeg u kojem su ga nosili bio *iznenađujuće* lagan.

A sada je došla po Arimana Groznog, velikog čarobnjaka severa!

Čim je čula za takmičenje, doputovala je u Tamnilovo i „ubedila” Kukumilevu da joj proda kuću. Naravno, Kukumileva nije htela da ide: jecala je, molila i preklinjala. Na kraju krajeva, ipak je bila kukumavka. Međutim, kad je madam Olimpija pomenula samo nekoliko stvari koje bi mogla da uradi njoj i Persi ako je ne poslušaju, Kukumileva joj je drage volje prodala kuću i prihvatila lep paket-aranžman za put oko sveta. Veoma drage volje.

Gospodin Voditeljski je počeo da objašnjava pravila takmičenja. Veštice moraju da nose crne odore i maske, kako sudije ne bi odlučivale na osnovu izgleda već po snazi i zlobi njihovih čarolija. Izvući će brojeve iz šešira i izvoditi čini tim redosledom. Predaće mu listu svega što im je potrebno, a to mogu biti zmajeva krv, korpe za spuštanje u morske dubine i tako dalje. Sve mora biti spremno na vreme.

Madam Olimpija se čak nije ni pravila da ga sluša. Čim je videla druge veštice, znala je da će ona biti pobednica. Mala plavušica je simpatična, ali se već na prvi pogled vidi šta s njom nije u redu. O da, madam će sigurno postati kraljica Grozmora. A onda...

Ne sačekavši da gospodin Voditeljski završi, naglo je ustala i protegla se. „Molim vas da se postarate da moj mravojed redovno dobija vodu i hranu”, bezbrižno je naredila. „Ja odoh da se presvučem za večeru.”

Lakim korakom je izašla iz sobe i ostavila druge veštice da ključaju i puše se od besa.

„Nadmena, uobražena krava. Šta umišlja, ko je ona?” – uzviknula je Darinka Drekalic. „Nadam se da će je progutati zemlja.”

I, za divno čudo, bliznakinja se složila s njom.

Beladona te noći dugo nije mogla da zaspi. Večera je bila odlična, ali ni pre nego što je komad flastera s

brade Majke Kukoljke upao u njenu supu od pečuraka, Beladona nije imala apetita. A onda je nastala gužva s Marom Bundevarom koja je želela da deli bračni krevet u sobi sa svojom svinjom. Kad je Beladona najzad stigla u svoju sobu, dočekala ju je Doris koja je mahala iz kade jer joj je bilo dosadno.

Međutim, nisu sve te sitnice toliko brinule Beladonu. Mnogo joj je teže palo to što je, kad je prolazila pored odškrnutih vrata madam Olimpijine sobe, ugledala volšebnicu u zlatnom negližu. Crna kosa joj je padala preko ramena, a mravojed joj se tiskao kraj nogu. Gledala je u Kukumilevino čarobno ogledalo i smejala se – tiho i zaista zlobno.

„Hteo si moć i tamu, o veliki čarobnjaku severa”, Beladona ju je čula kako šapuće. „Moć i tamu ćeš i dobiti!”

Kad je najzad zaspala, u Beladoninim ušima je još odjekivalo Olimpijino užasno cerekanje.